

II Księga Kronik

Rozdział 26

Panowanie Uzzjasza

1. Cały lud judzki wziął potem Uzzjasza, który miał wtedy szesnaście lat, i obwołali go królem po jego ojcu Amasjaszu. 2. On to odbudował Elat po przyłączeniu go z powrotem do Judy, gdy król spoczął ze swoimi ojcami. 3. Uzzjasz miał szesnaście lat, gdy objął władzę królewską, a panował w Jeruzalemie pięćdziesiąt dwa lata. Jego matka miała na imię Jekolia, a pochodziła z Jeruzalemu. 4. Czynił on to, co prawe w oczach Pana, zupełnie tak samo, jak jego ojciec Amasjasz. 5. Szukał on Pana, dopóki żył Zachariasz, który uczył go bojaźni Bożej, a dopóki szukał Pana, Bóg darzył go powodzeniem. 6. Potem wyruszył na wojnę z Filistyńczykami i zburzył mury Gat, mury Jabny i mury Aszdodu, odbudował natomiast grody wokoło Aszdodu i u Filistyńczyków. 7. Bóg wspierał go w walce z Filistyńczykami i z Arabami mieszkającymi w Gur-Baal, i z Meunitami. 8. Również Ammonici składali haracz Uzzjaszowi, toteż jego sława dotarła aż do Egiptu, gdyż ciągle rósł w potęgę. 9. Uzzjasz zbudował też baszty w Jeruzalemie przy Bramie Narożnej, przy Bramie Doliny i przy Narożniku oraz umocnił je. 10. Zbudował również baszty na pustyni, kazał wykuć liczne cysterny, gdyż miał dużo bydła zarówno w Szefeli, jak i na równinie, rolników i winogrodników w górach i na rolach uprawnych; miał bowiem zamiłowanie do rolnictwa. 11. Uzzjasz miał też armię bojową, ruszającą w pole w oddzielnych oddziałach według spisu sporządzonego przez pisarza Jeiela i urzędnika Maasejasza, pod wodzą Chananiasza spośród dowódców królewskich. 12. Pełna liczba naczelników rodów wśród tych dzielnych wojowników wynosiła dwa tysiące sześćset. 13. Pod ich to dowództwem było wojsko w liczbie trzystu siedmiu tysięcy pięciuset wojska liniowego zdatnego do boju, by wesprzeć króla w rozprawie z nieprzyjacielem. 14. Uzzjasz zaopatrzył całe to wojsko w tarcze, dzidy, hełmy, pancerze, łuki i kamienie do proc, 15. A w Jeruzalemie kazał sporządzić pomysłowe maszyny wojenne do ustawienia na basztach i na narożnikach, aby miotać pociskami i dużymi kamieniami. Jego sława rozeszła się daleko, cudownej bowiem doznawał pomocy, aż doszedł do takiej potęgi. 16. Gdy zaś doszedł do potęgi, wzbiło się w pychę jego serce ku własnej jego zgubie i sprzeniewierzył się Panu, Bogu swemu. Wszedł mianowicie do przybytku Pańskiego, aby złożyć ofiarę z kadzidła na ołtarzu kadzenia. 17. Za nim poszedł kapłan Azariasz, a z nim osiemdziesięciu kapłanów Pana, ludzi śmiałych, 18. Którzy wystąpili przeciwko królowi Uzzjaszowi, mówiąc do niego: Nie twoja to rzecz, Uzzjaszu, składać ofiary z kadzidła Panu, rzecz to kapłanów, synów Aarona, którzy są poświęceni na to, by kadzić. Wyjdź z przybytku, gdyż dopuściłeś się zniewagi, a nie przyniesie ci to chwały przed Panem, Bogiem. 19. Uzzjasz rozgniewał się, a miał właśnie w ręku kadzielnicę do kadzenia. A gdy tak gniewał się na kapłanów, wystąpił trąd na jego czole wobec kapłanów w świątyni Pańskiej przy ołtarzu kadzenia. 20. Gdy arcykapłan Azariasz zwrócił

się ku niemu, jak również wszyscy kapłani, oto trąd był na jego czole; wypchnęli go więc stamtąd, zresztą on sam śpiesznie wyszedł, gdyż Pan go nawiedził. **21.** I był król Uzzjasz trędowaty aż do swojej śmierci, i mieszkał w domu odosobnionym dla trędowatych, gdyż był wyłączony z świątyni Pańskiej, a Jotam, jego syn, sprawował zwierzchnictwo nad pałacem królewskim i sądził prosty lud. **22.** Pozostałe zaś sprawy Uzzjasza, pierwsze i ostatnie, opisał Izajasz, syn Amosa, prorok. **23.** I spoczął Uzzjasz ze swoimi ojcami, i pochowano go obok jego ojców na polu obok grobowców królewskich, gdyż mówiono: On jest trędowaty. Władzę królewską zaś po nim objął Jotam, jego syn.

© Towarzystwo Biblijne w Polsce, Warszawa, 1975

aktualizacja modułu: 2020-07-01